

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΜΗ

Την ημέρα εκείνη ο Αντάρας είχε λάβει ένα μικρό ροβασάκι από την Κρουστάλλω. Το άπεσφράγισε με χτυποκάρδι και διάβασε:

«Λευτεράκη, Μην ξεχνάς την υπόσχεσί σου. Περιμένω. Με πολλούς χαιρετισμούς. Η Κρουστάλλω σου».

Και απέξω από τον φάκελλο: «Κον Κον Έλευθέριον Αντάραν, επιλογίαν των εδώνων».

— Επιλογίαις των εδώνων, σου λέει ο άλλος. Τουπίλιν αν κάνεις πονάς ανακατένεσα μαζί του, σου πήσε ού διάβλους τον πατέρα. Και γιατί όχι, οφέ; Σάμπος μου δόξαμε αιώνα τα γαλόνια; χαρμόν περι διά φίλημα η λόγους της ανυπερθέτου άξιας μου; Επιλογίαις σου λέει ο άλλος, και δη τον εδώνων. Τουπίλιν μην ανακατένεσα μαζί του χονφίς προσηρηθείσης μεταλήφισου τον άζράντων μεσηρίων...

Ο επιλογίαις λοιπόν Λευτεράκης Αντάρας ήταν έρωτευμένος «πιοφλεγώς» με την άνεψιά η μβλλον την ψυχοζώρη...

Η κυρά μαμή.

ρη του κύρ-Αντώνη Πούλχα, ενός από τους πιο εύπορους κατοίκους του χωριού Άδραχτον του Άλιμου. Κι' εκείνη τον έθεωρούσε καλό παλληκάρι και τον είχε πολύ συμπαθήσει. Ένα όμως εμπόδιο ήταν στη μέση για ν' ανταμωθούν με τη γλυκειά Κρουστάλλω. Η μαμή.

— Άιζ, αυτή η μαμή!... Θα της πάση ού διάβλους του γουνοί! Τί συνέβαινε όμως με τη μαμή; Η μαμή, μιά μεσόκοπη καλοφτιαγμένη χωρική, έτρεφε άσπονδη... φίλια προς την ψυχοζώρη του Πούλχα, με τό σπντι του όσκιον έγειτόνευε. Δεν την έχόνευε από μικρό κορίτσι. Χρόνια γειτόνο τώρα με τον κύρ Πούλχα! Τα σέχρτα όμως, τα παιχνιδάκια, η ματιές και τα πολύ έλευθερα λόγια της Κρουστάλλως την έσφαζαν τη μαμή, όταν προπάντων έσυλλογίζετο ότι αυτή δεν ήταν νέα παιά και ότι η Κρουστάλλω τάπαιζε ακριβώς με τον δικό της, τον Αντάρα.

Άλλ' ο Αντάρας είχε πάρει χαμπάρι τη ζήλεια της μαμής και φιλαγόταν από τις ενέδρες της: — Οφέ μ' αγαπάει κι' η γρηά η μαμή!... Έ, φέ, τί κάνει τό έργο τό τριπλόν γαλόνο! Επιλογίαις σου λέει ο άλλος!

Και δός του στρήνιμο τό λεβέντικο μουστάκι του ό καπετάν Αντάρας!

Έννοείται όμως ότι η άρσερη και μεθυστική προκλητικότητα Κρουστάλλω έκορούδευε άμοιώς τον φουσανελλοφόρο επιλογία των εδώνων, χωρίς εκείνος, με όλη του τη διορατικότητα, να παίρνει κάθο ότι η ψυχοζώρη του Πούλχα τάχει ψησί έπιαινδίνως με κάποιον έρωτιόδα του Άδραχτιού.

Η κυρά μαμή έξ άλλου του είχε καθήσει στο σέβερκο και δεν έννοούσε να τό κουνήσει. Περιώνοντας με τά κατακαινούργια τσαρούχια του άπ' τό χαμηλό σπντι της ένεινο τό περσί, την είδε στο παραθύρι της. Σταμάτησε λοιπόν και της έφριζε τό βλοσυρότερο βλέμμα που έγέννησε μάτι άνθρώπου στην ύψηλο:

— Και δεν μου λές, κυρά μαμή, και γιατί τούθ' όπερ μου πιάς κόντρα στίς πολυσχιδείς μου άπότρεφες έναντιον του κοριτσιού;

Η μαμή τον ένότταζε με περιπάθεια. — Κοιτάζι μ'!... του ψιθύρισε σάν άλλη Ιουλιέττα, χαιδεύοντας τό καλοθεριμένο μάγουλό του.

Ο Αντάρας έξεμάνη: — Κάτω τά χέρια, φέ μαμή, και τέσσερες μέρες περιορισμό!... — Άχ, Λευτεράκη μου, με περιφρονείς κι' έγώ σε λατρεύω!... — Ούστ, σ' λέω!... — Με βαλάντωες! Με τυραννείς!...

— Έσύ να κνττάς τις ίτοιμογιίννες, κυρά μαμή και μόνον έν τοιαύτη περιπτώσει θα σου λατρεύω να ίπειμήσι στίς μετ' της Κρουστάλλως σχέσεις μ'. Τ' άκουσις;... — Βρέ, σ' αγαπώ έγώ!... Θα με κίνης ν' άτελιπώ πιά... Και θα με βοηθί σκοτωμένη καμιά ώρα έδώ άπέξω!...

— Είθε γάω! Άναλαμιάδου προηθίμουσ τον έν τέταρτων των έξόδων της κηδείας σ'!... — Σκληροκάρδε!... — Τράβα άπ' έδώ, φέ! Μάως κατά φάλαγγα λόχου! Του μέτωπιουν έπ' άριστερά! Ούστ!...

Η μαμή μόνο που δεν έκλαιγε. Ο

— Στα όπλαααα!...

— Η μαμή μόνο που δεν έκλαιγε. Ο

— Στα όπλαααα!...

Αντάρας όμως ήταν άμετάτρεπτος.

— Λευτέρη μ'!... Παιδί μ'!...

— Ούστ!...

— Άχ, κι' αν δεν πάρω έσένα, του χάρου θε να πάρω!...

— Καλά στέφανα τότι!...

Και ο Αντάρας, άστράφτοντας άπ' την καθαριότητα του ξίφους, των τσαρούχιων και της φούντας, έπροχώρησε περιφρονητικά. Γύρισε τις πλάτες του προς τη μαμή και τράβηξε με ύψος άρειμάσιο προς τό παράθυρο της γλυκειάς του Κρουστάλλως.

Η μαμή μανιασμένη, του κουνούσε από πίσω τό κεφάλι, σάν να τούλεγε με πεποίθισι: — Άμ' έννοια σου και πού θα μου πιάς!...

Ο Αντάρας έπροχώρησε προς τό παράθυρο της Κρουστάλλως, η όποία του είχε μινύσει ότι τό βράδυ που θα περνούσε, θα του έλεγε κάποιο μυστικό. Η Κρουστάλλω τον έπεριέμενε πραγματικά στο παράθυρο.

— Καλησπέρα σας! της είπε ό Αντάρας σταματώντας σέ στάσι προσοχής.

— Καλώ τον κύρ Λευτεράκη!...

— Ηλθον!...

— Καλώς ήλθε!...

— Αναμένο ίναγωνίους του άπόρρητον!...

— Θα τό μάθης ως την Κριακή και θα χαρή;!...

— Μίλα καλά!...

Η Κρουστάλλω έχαιρογέλασε με τρόπο που ό Αντάρας έπίστευσε ότι κάτι καλό έπιζυκάνετον.

— Άιντε, φέ Κρουστάλλω, κάνι τίποτις ντέ!...

— Άμ' κάτι θα γίνη!...

— Θα σε ιδώ άπόψη άργά;...

— Οοοοοχι, Λευτεράκη μ'!...

— Στρίγγλα!... άκούστηκε μανιώδης η φωνή της μαμής από τό παρατέρα παράθυρο.

— Γειά σου! ψιθύρισε ό Αντάρας και τώκοψε λάσπη.

Τράγγ! Έκλεισε άμέσως τό παράθυρι η Κρουστάλλω για να μην πάρη μερωδιά η γειτονιά και γίνει σούσουρο!...

Η Κρουστάλλω.

Την άλλη μέρα, στο γραφείο του λόχου του Αντάρα παρουσιάστηκαν δύο γυναicoύλες μεσόκοπες με τό χαμιόγελο στο πρόσωπο:

— Καλημέρα, κύρ Λευτεράκη!...

— Καλώς τες! Δύναμα να πληροφουρωθώ την ιντάδι άφιξί σας; Καθήστε!...

Η μιά από τις γυναicoύλες έλαβε τότε τό λόγο:

— Ερχόμαστε από μέρους της κυρά!...

Ο ύπερτέλειος Αντάρας έχαιρογέλασε φαιαμθεντικά. Κατάλαβε πιά ότι η Κρουστάλλω έξαιολογήθηκε τό προς αυτόν αίσθημα της στον φροκατέρα της και ότι ώφισμίνως ένεινος θα σγκατατέθη στο συνοικέσιο!

Γιατί, τί άλλο ζητούσαν πρού-πρού η γυναicoύλες ένεινες με τό χαμιόγελο στα χείλη; Έξάπαντος έχόντουσαν για προξενεία!...

— Ερχόμαστε από μέρους της κυρά!...

— Άαααα! Ιύχαριστώ, κυράδες! Ιύχαριστώ σας!...

— Και τού μτάφμα της! έσιμπλήρωσε η άλλη γυναίκα.

Ο Αντάρας, από τον ένθουσιασμό του, μόνο που δεν έφοίτηξε επάνου τους να τις φιλήση.

— Σόπα, Γαρούφο, και καλά τά καταφέρνωμε! έπεη η μιά στίς άλλης τ' αύτι.

— Τό λοιπόν... τό λοιπόν;... έχαιρογέλασε ό Αντάρας, στά μάτια του όποιο άρχισαν να πλανώνται σαιές κυρκόων ρούχων και παλάδων. Τό λοιπόν;...

— Τό λοιπόν, κύρ Λευτεράκη, συμφωνοι δλοι και δεν περιμένουμε πορά ένα ναί από τό στοματάκι σου!...

— Κι' ήρθατε, Θεοσκοτωμένες, να με φωήστε; Χίλιες φορές ναί!

— Έμ' έτσι!... Για τον τύπο!

— Άίντετε, πηγαινέτε... Και τό μεσημέρι να μούχιτε κανένα κο... — Ίσν να κνττάς, κυρά μαμή, τις ίτοιμογιίννες.

— Ίσν να κνττάς, κυρά μαμή, τις ίτοιμογιίννες.

τόπουλο της προκοπής... Θά έρθου!...

—Μην κάνεις τόν κόπο, κώρ Λευτεράκη, γιατί από τό πρωτό είν' ούλοι πηγαμένοι στόν 'Αλιμωτό νά πάρουν τά στεφάνια καί τά νυφάτικα...

—Δέν πειράζει. Τότενες έρχομαι τό βραδυνό καί βλέπω τόν κώρ Πούλχρα καί συνεννοούμαστε!...

—Μάδ' αυτόνο... Ούλα είν' έτομα... Τό ναί έλεπε μόνο... Αύριο τ' απόγευμα θά κάνουμε τό μυστήριο... Ντύσου τού λόγου σου τά κεινούργια κι' έλα στόν Προφήτη Σημεών στό βοινό... Έκει θά σέ περιμένη ή νύφη, οι παλάδες καί ούλοι...

—Σύμφωνοι!... Σύμφωνοι!... ***

Τήν άλλη μέρα ό 'Αντάρας... διέπρατε τήν τουαλέττα του μπρός στό μικρό καθρεφτάκι του γραφείου του. Χρειάστηκαν είκοσι λεπτά τής ώρας μόνο γιά νά στρίψη τό μυστάκι του.

Καθώλικεψε κατόπιν τό μούλακι τής υπηρεσίας καί έν καλπισιμό διευδύνηθε πρός τόν Προφήτη Σημεών, τό έξωκκλησι. Έκει περιμένα ό Πούλχρας, ή προσενητρες, οι παλάδες καί κάμποσοι προσκεκλημένοι καί άμέτρητο παιδομάτι.

Ο 'Αντάρας επέλεψε άρμενιανούς. Έτρεξε πρώτη ή μά προσενητέρα καί τού πήρε τό μούλακι. Η νύφη, σκετασμένη μ' ένα λυκινότο λευκό πέπλο, περιέμενε συγκαμημένη την έναρξη καί πρό παντός τό... τέλος τού μυστηρίου.

Ο 'Αντάρας πήσισε καί πρός τή χαμηλοβλεπούσα νύφη τοιμωρός καί με τό εύχονικό του βήμα σταθερότατο. Τό μυστήριο άρχισε καί ό 'Αντάρας άνατράχισε όταν μόνο τό μαντί του άκοιμώισε άπάνω στό πολυτέλιτρο σώμα τής πολυφώνου ψυχοκόρης τού Πούλχρα.

—Πουλκάδα μου! τής έμφύθοιξε σ' αúτι. Θά σου φάου τό μαγουλάκι σ' τού τραγανό άπόη!...

Η νύφη, ντροπαλή, σόπαινε. Έλαφρά-έλαφρά μόνον άναστέναιξε. Ο 'Αντάρας έτρεψε ήδονικά, προσεφώνοντας τή νυχτερινή άπόλαυσι. Κι' ό ένθουσιασμός του άναβε πύ άπικάνδινα άú τή μωροδιά τού άρνούου πού φηνόταν παρέκει καί πού θά λιανζόταν μετά τό μυστήριο.

Η τελετή τελείωσε καί οι νεόνυμφοι έτοιμάστηκαν νά βγούν άγάχαζε άπό τήν εκκλησιά καί νά περάσουν διά μέσου τού κόσμου, τόν όποιον τού κάκου προσπαθούσε νά άποθήση ένα στάγμα άπό... όχτω εϋζώνους!...

Η νύφη άνασήκωσε τότε τόν πέπλο τής καί ό 'Αντάρας γύρισε μ' ένα... κομψό καί χαριτωμένο κίνημα νά τής ψθιρήσει κανένα άλλο κομμάτι.

Έξαφνα όμως μά κρουγή διέσχισε τόν άέρα. Η ήταν ή φωνή τού 'Αντάρα:

—Στά δπλασααααα!...

Πανικός καί κακό άπεριγράφτο. Ο 'Αντάρας κρατούσε άγαχαζε τή... μωμή!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΉΝΘΙΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

- Ντελίλ: — Τό δράμα παραστάθηκε καλά. Χειροκροτήστε!
- Νέφρων: — Αúτη ήταν ή άφοσίωσί σας;
- Έρρίκος 8ος: — Οι καλόγεροι! Οι καλόγεροι! Οι καλόγεροι!
- Τορκ. Γάσος: — Στά χέρια σου, Κύριε!
- Έλισάβετ: — Όλο μου τό βασίλειο γιά μία στιγμή άκόμα!
- Φρειδερίκος 5ος: — Δέν ύπάρχει άμα στα χέρια μου!
- Γεώργιος 4ος: — Αúτος είνε ό θάνατος;
- Μόζακ: — Αφήστε με ν' άκούσω άκόμα μία φορά τούς γλυκούς ήχους πού στάθηκαν ή παρηγοριά καί ή χαρά μου!
- Κρόμβελ: — Έσώθηκα!
- Τζόνσον: — Έχε τήν εύλογία τού Θεού, φίλε μου!
- Στρατηγός Βόλφ: — Ο στρατός έτράτη εις φυγήν! Πεθαίνω εύχαριστημένος!...
- Γρότιος: — Έσο σοβαρός!
- Χάλλερ: — Η φλέβα δέν χτυπά πιά!
- Ζωγράφος Γαινστοροούγ: — Όλοι πάμε στόν ούρανό καί ό Βάν Ντνκ είνε μωζ' μας!
- Ούάσιγκτων: — Καλά!
- Μίφαμπώ: — Αφήστε με νά πεθάνω με τόν χρόνον τής μουσικής!
- Κάρολος 2ος: — Μην αφήσετε νησιτικό τό σκυλάκα μου, τή Νέλλυ!
- Σίλλερ: — Πάντα καλύτερα! Πάντα ήσυχότερος!
- Καντέ Στάελ: — Αγάπησα τόν Θεό μου, τόν πατέρα μου καί τήν έλευθερία.
- Ναπολέων Α': — Αρχηγός στρατού!
- Άλφιέρι: — Σφίξε, φίλε μου, τό χέρι! Πεθαίνω!
- Βάλτερ Σκότ: — Αρχίζω νά ξαναγωνιά στόν έαυτό μου!
- Γκαίτε: — Αφήστε νά μπη τό φως!

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

(Άπό τήν τελευταίως έκδοθείσαν συλλογήν τού Λεόν Τρέικ).

Ο νέος Πρόεδρος τής Μεξικανικής Δημοκρατίας Πόρτες Τζιλ, εδέχθη τελευταία τήν επίσημην ένός 'Ολλανδού δημοσιογράφου, ό όποιος, έκτός τών άλλων, τού άπέβαλε καί τήν έξής έρώτησι:

—Καί πόσο διαρκεί ή προσεδική θητεία σας, κύριε Τζιλ;
— Τέσσερα χρόνια, άπάντησεν ό κ. Πόρτες Τζιλ. Καί πρόσθεσε άμέσως: Μ' άλλους λόγους, ή θητεία μου έκπνέει μετά τέσσερα χρόνια. Στό Μεξικό όμως, φίλε μου, συμβαίνει συχνά νά... έκπνέη ό Πρόεδρος πριν άπό τή θητεία του!... ***

Ο άποθανών τελευταίως Άμερικανός γεωρυσιαστής Άντεργουντ έτρεφε τρομερή αντίπαθειά στωάς κατοίκους τών άρκτηκών χωρών.

Κάποτε δέχτηκε τήν επίσημην ένός έξερευνητού τού Πόλου, ό όποιος άρχισε νά τού εκθειάζη τά ήθη καί τά έθιμα τών Έσκιμώων.
—Οι Έσκιμώοι, άρχισε νά τού λέη μ' ένθουσιασμό ό έξερευνητής, έχουν σήμερα εκπολιτιστεί τελείως. Κι' όμως φαντασθήτε... Πρώ άλλων άκόμη έτών έτρωγαν κερτιά, κι' εύρισκαν μάλιστα γευστικώτατο αυτό τό... φαγητό!...

— Τώρα πού εκπολιτίσθηκαν, είτε με άφέλεια ό γεωρυσιαστής Άντεργουντ, δέν άμφιβάλλω πώς θά τρώνε... ήλεκτρικά γλοπιάμα!... ***

Ο ύφυπουργός τών Οικονομικών τών Ήνωμένων Πολιτειών κ. Μέλλον, άν καί 75 χρονών, είνε έν τούτοις έξαιρετικά δραστήριος, άνηθρός καί ενεργητικώτατος.

Μία μέρα, ένας συντάκτης τού «Εσπεριού Ταχυδρομίου» τού Σικάγου τού έλεγε με θυμασιμό, χαυρογελώντας:

—Θάλεγε κανείς, μά τό Θεό, ότι ή πολιτική... είνε πρώτης τάξεως τονωτικό γιά τήν ύγεια! Οι μεγαλύτεροι σύγχρονοι πολιτικοί είνε γρηναίοτατοι. Σας άναφέρω ως παράδειγμα στή Γαλλία μέν τόν Γεώργιο Κλεμανσό, στή Άγγλία τόν Λόρδο Μιλφόρντ, στή Γερμανία τόν στρατάρχη Χίντενμποργκ, στή Ιταλία τόν Τζιολιτί...

Ο κ. Μέλλον χαμογέλασε κι' αúτος κι' άπάντησε: —Όσοι άνακατέοντα με τήν πολιτική, φίλε μου, μαζών με... τούς κατοίκους τών άνθηγεινών μερών. Η θά πεθάνουν στό άνθος τής ηλικίας τους, ή θά ζήσουν έκατό χρόνια!... ***

Ο γεωρυσιαστής Κούρτις, ό άντιπρόεδρος τών Ήνωμένων Πολιτειών, είνε ένας εκκεντρικώτατος τύπος. Γι' αυτό καί όλη ή σάτυρα τών άμερικανικών θεατρικών επιθεωρήσεων ζεσαπά συνήθως έπάνω του.

Ο κ. Κούρτις, έκτός τών άλλων, δέν μπορεί νά χονεμή τήν... Εύφωπή! Τή μισεί καί τήν περιφρονεί!

Τελευταία έλεγε σέ κάποιον φίλο του πού έτοιμάζοταν νά φύγη γιά τή Γαλλία:

—Δέν μωρφή νά καταλάβω τί είν' αυτό πού σέ τραβάει στήν Ευρώπη!... Τί χαρίσματα τής βόισηςς γιά νά σέ γοητεύη τόσο;
—Νά σας πώ, άπάντησεν ό φίλος του χαμογελώντας. Τό μεγαλύτερο χάρισμα πού έχει γιά μένα ή Ευρώπη, είνε ότι σπαντά κανείς εκεί ένα σωρό... Άμερικανούς!... ***

Ο γνωστός ποιητής καί προσεβυτής τής Γαλλίας στήν Ουάσιγκτων κ. Κλιαντέλ, σ' ένα συμπόσιο πού είχε δοθεί πρός τιμήν του τελευταία στό Παρίσι, διηγήθηκε — μεταξύ τωρού καί άγλαδιών — τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

—Όταν φτάνει ένας μετανάστης στήν Άμερική, πρέπει νά ύποστη, καθώς ξέρετε, ένα σωρό διατυπώσεις. Μεταξύ άλλων, τού δίνουν κι' ένα έντυπο γιά νά τό συμπληρώση με τά στοιχεία του. Κάποτε λοιπόν έφτασε στή Ν. Ύόρκη ένας Ρουμανοεβραίος μετανάστης, ό όποιος, όταν τού έδώσαν τό έν λόγω έντυπο, τό κτύπησε καλά-καλά καί ρώτησε:
—Τί θά γράψω έδώ;

—Θ' άπαντήσης σέ όλα τά έρωτήματα πού περιέχει τό έντυπο, τού άπάντησεν ό άριμόδοξος υπάλληλος, χωρίς πολλά λόγια, μ' ένα ναι, ή μ' ένα όχι!.

Ο δυστυχισμένος ό Έβραίος έπηρε κατá γραμμία τή σύστασι αúτη. Πρώτη έρώτησι τού έντυπου ήταν γιά τόν τόπο καί τή χρονολογία τής γεννήσεώς του. Πλάι λοιπόν στό έρώτημα: «Έγεννηθή η...», έγραψε μεγαλοπρεπέστατα: «Ναι!».

Σ' ένα έπίσημο γεύμα πού δόθηκε τελευταία στό Παρίσι πρός τιμήν τού Άμερικανού στρατηγού Πέροισκ, ή συζήτησις άρχισε νά περιστρέφεται στά ήθη καί τά έθιμα τών Άμερικανών.

—Άς είνε! φώναξε ό στρατηγός σέ μία στιγμή ένθουσιασμού, γιά νά ετύχηση ή άνθρωπότης, πρέπει νά γίνουμε όλοι μας αισιόδοξοι!

—Καί τί θά πη «αισιόδοξος»; τόν ρώτησε κάποιος.
—Νά... είτε ό στρατηγός ξύνοντασ τό κεφάλι του. Αισιόδοξος είνε π.χ. εκείνος πού ξεκινά γιά τό Σικάγο... χωρίς νά έξη άσφαλίσει προηγουμένως τή ζωή του.